

Ani z rekursních vývodů vymáhajícího věřitele nelze bezpečně usuzovati, zda jde o byt řečeného druhu. Než, i kdyby se to z nich usuzovati dalo, nebylo by lze k tomu přihlížeti, protože v rekursním řízení ve věcech exekučních nelze míti zřetel k okolnostem v první stolici na přetřes nevzatým, nýbrž nutno vycházeti z oněch skutečností, které byly prvému soudu k rozhodnutí předestřeny (§ 526 c. ř. s., posudek bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni k § 520 c. ř. s., § 78 ex. ř. rozh. čís. 3146, 5488 sb. n. s.). Neobstojí tudíž důvod, z něhož druhý soud rekursu vymáhající strany vyhověl, a ježto se neobíral ostatními jeho důvody, je na něm, by o nich rozhodl dodatečně, nepřihlížeje k onomu tuto za nesprávný uznanému důvodu.

Čís. 7603.

Ručení za škodu provozem automobilu.

Byla-li silnice uzavřena pro training a dostihy motorových kol, nepřicházely v úvahu ani předpisy nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., ani všeobecný jízdní řád. Ten, kdo se účastnil trainingu, dal na jevo, že jest si vědom nejen potřeby zvýšené pozornosti předpokládané v § 1299 obč. zák., nýbrž i, že ji také dovede vynaložiti. Trainující účastník smí využítkovati motorické síly svého vozidla v nejkrajnější míře, kdežto účastník, jenž se po skončeném trainingu vrací od cíle, jest povinen, by vynaložil zvýšenou obezřetnost a by se vyvaroval všeho, co by mohlo škoditi trainujícímu účastníku anebo co by ho mohlo ohroziti.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1927, Rv II 180/27.)

Účastníci závodů motorových kol Alois H. a Leopold H. jeli před počátkem závodu na motorovém kole s přívěsným vozíkem s kopce dolů a srazili se na ostré zatáčce s motorovým kolem Jana Sch-a, jenž jel opačným směrem nahoru a zatáčku na silnici řezal. Při srážce byla obě vozidla poškozena. Alois a Leopold H-ovi domáhali se na Janu Sch-ovi zaplacení 4.663 Kč a Jan Sch. žalobou navzájem na Aloisu a Leopoldu H-ových zaplacení 3.600 Kč. Procesní soud první stolice uznal Jana Sch-a povinným zaplatiti Aloisu a Leopoldu H-ovým 2.332 Kč a Aloisa a Leopolda H-ovy povinnými zaplatiti Janu Sch-ovi 1.800 Kč, kterážto pohledávka byla vyrovnána vzájemnou pohledávkou H-ových 4.000 Kč, uznanou polovicí po právu. V důvodech dovodil procesní soud první stolice, že zavinění na srážce stihá rovným dílem obě strany. Odvolací soud k odvolání obou stran zamítl žalobu i vzájemnou žalobu. Důvody: Odvolací soud sdílí názor prvního soudce, že úraz zavinily obě strany, není však toho názoru, že dělení povinnosti k náhradě rovným dílem odpovídá stavu věci. Z celého průběhu věci jest zřejmo, že strany znajíce nebezpečí se účastnily trainingu a při tom nedbaly patřičných pravidel opatrnosti. Tím vzaly vzájemně celé risiko ze

vzájemného chování na sebe, vzdaly se vlastně nároku na náhradu škody z nebezpečného jednání odpůrce a odpovídá proto stavu věci otázku náhrady škody vyřídití tím způsobem, že každý svou škodu nese sám, aniž by byl povinen přispívat k náhradě škody druhého. Vlastně se každý dopustil ohrožení bezpečnosti druhého, tedy trestného činu a v takovém případě není na místě, by spoluvinník proti druhému ze společného trestného jednání uplatňoval nároky na náhradu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání Aloisa a Leopolda H-ových, dovolání Jana Sch-a vyhověl a uznal Aloisa a Leopolda H-ovi povinnými zaplatiti Janu Sch-ovi 3600 Kč.

D ů v o d y:

Pro rozhodnutí rozepře jsou závažnými zjištění odvolacího soudu, že se krátce před dostihy na Z. pro motorová kola, konanými dne 4. října 1925 v K., k nimž se obě strany přihlásily jako účastníci, konal training, jehož se účastnily obě strany, že tento training byl ohlášen u policejního úřadu v K., že k účelu tomu byla silnice pro motorová kola uzavřena a že na nejdůležitějších místech silnice na Z. byly rozestaveny policejní orgány, by dozíraly na training a zamezovaly nehodám. Rozhodným jest dále, že obě strany souhlasně udaly, že trainováno bylo tak, že motorová kola od startu k cíli jela do kopce, a že jezdci, dojedší nahoru k cíli, touže cestou se zase vraceli. Z těchto zjištění vyplývá především, že v souzeném případě nepřicházejí vůbec v úvahu ani předpisy nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., ani všeobecný slezský jízdní řád ze dne 1. ledna 1878, čís. 5 slezského zemského zákoníka, poněvadž silnice tím, že byla uzavřena a uvolněna pro training a dostihy, po tuto dobu byla odňata veřejnému provozu, policejní předpisy o automobilech a o silnicích dotýkají se však toliko silnic a cest uvolněných pro veřejný provoz. Jelikož dále, jak zjištěno, obě strany účastnily se trainingu a byly ohlášeny k závodům, nutno předpokládati u obou, že si byly vědomy podstaty trainingu, zejména toho, že, jelikož training má v zápětí stejné neb aspoň podobné nepříznivé poměry jako závody samy, při trainingu se využívá jak motorické síly vozidla způsobem nejkrajnějším, tak i všech vyskytujících se výhod při přemáhání a projíždění jízdní dráhy, k nimž, jak ostatně připouští dobrozdání znalců, patří i řezání zatáček. Tím, že se trainingu účastnily, daly sporné strany na jevo, že jsou si nejen vědomy povinnosti k zvýšené obezřetnosti předpokládané v § 1299 obč. zák., nýbrž, že ji také dovedou vynaložiti. Z toho vyplývá dále, že Jan Sch., který konal training vzhledem k tomu, že training byl ohlášen a povolen, že byla učiněna příslušná opatření k uzavření silnice a že byly rozestaveny policejní hlídky, směl využívat motorické síly svého vozidla způsobem nejkrajnějším, a bylo-li toho třeba, též řezati zatáčky a vůbec vše opatřiti, čeho trainingová jízda jinak vyžaduje, že s druhé strany Alois a Leopold H-ovi, kteří po skončeném trainingu jeli od cíle nazpět, byli povinni, by vynaložili

zvýšenou obezřetnost a by se vyvarovali všeho, co by mohlo škoditi trainujícímu účastníku Sch-ovi anebo co by ho mohlo ohroziti. Bylo na žalobcích a vzájemných žalovaných Aloisu a Leopoldu H-ových, chtěli-li se po trainingu navrátiti po jízdni dráze, aniž by se přesvědčili, že se nekoná jízda od startu, jak mohli každý okamžik očekávati, by jeli se zvýšenou opatrností, vůbec tak, by byli s to, vyhýbati se kdykoliv protijedoucímu trainujícímu jezdcí, případně zastaviti, zejména však, by dbali každého výstražného znamení dozorčích orgánů policejních, obzvláště kdyžť jeli s kopce, což stěžuje zastavení vozu. Je zjištěno, že Alois a Leopold H-ovi právě v nepřehledné zatáčce jeli prostředkem silnice tak rychle, že nemohli před vozem Sch-ovým zastaviti a že také neuposlechli znamení strážníka, aby zastavili. Tím jest jejich zavinění podle § 1299 obč. zák. prokázáno. Naproti tomu nebylo u Jana Sch-a zjištěno žádné zavinění, neboť užil, jak bylo již podotčeno, jen svého práva (§ 1305 obč. zák.), využítkovati vozu a jízdni dráhy ve prospěch rychlé jízdy a nelze mu klásti za vinu, že též on mohl pozorovati znamení dané vzájemným žalovaným Aloisu a Leopoldu H-ovým, by zastavili, a že mohl jízdu zastaviti, poněvadž mohl právem předpokládati, že protijedoucí netrainující účastníci dbají znamení k zastavení a že se jemu jako trainujícímu a k cíli jedoucímu včas vyhnou, pokud se týče, že uposlechnou znamení k zastavení. Je tedy žalobní nárok Jana Sch-a, který není již napaden co do své výše, odůvodněn a bylo proto vyhověti jeho vzájemné žalobě, naproti tomu však upříti úspěch dovolání žalobců a vzájemných žalovaných Aloisa a Leopolda H-ových, poněvadž si svou škodu zavinili sami.

Čís. 7604.

Předpisy o úpravě kanalisace nemovitostí a připojování k veřejným uličním stokám vydané magistrátem hlavního města Prahy na základě § 80 zákona ze dne 5. října 1902, čís. 73 ř. zák. platí vzhledem k zákonu ze dne 6. února 1920, čís. 114 sb. z. a n. i pro dřívější předměstské obce.

Převzala-li pražská obec na sebe povinnost udržovati v dobrém stavu části odvodnění nemovitostí pod chodníkem, ručí za škodu pádem chodce do šachty vedoucí do domovní stokové přípojky proto, že se probořil pod chodcem poklop, jelikož byl do otvoru kanálu tak vsunut, že nepřesahoval. Lhostejno, zda udržování odvodnění v dobrém stavu se děje na náklad obce či majitele nemovitosti.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1927, R I 959/27.)

Žalobce domáhal se na obci hlavního města Prahy náhrady škody, již utrpěl tím, že se pod ním probořila deska, kryjící kanál před domy čp. 790—791 v Husově třídě v Žižkově, následkem čehož žalobce spadl do kanálu a se poranil. Procesní soud první stolice nevy-